

Kendas Bušnel

LETO
ⁱ
GRAD

Novi Kerini dnevnici

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Candace Bushnell

SUMMER AND THE CITY: A CARRIE DIARIES NOVEL

First published in the United Kingdom by HarperCollins

Children's Books under the original title:

SUMMER AND THE CITY: A CARRIE DIARIES NOVEL

Text © Candace Bushnell 2011

The author/illustrator asserts the moral right to be
identified as the author/illustrator of this work.

Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Alisu i Dirdri

PRVI DEO

Početnička sreća

PRVO POGLAVLJE

Samanta me je najpre zamolila da joj pronađem cipelu. A kad sam je našla u umivaoniku, pozvala me je na žurku.

„Baš bi mogla da pođeš budući da nemaš kuda drugo, a ja ne bih da izigravam bebisiterku.“

„Teško da sam beba.“

„Dobro, ti si vrabac. Kako god“, rekla je, nameštajući svi-
leni brushalter dok se uvlačila u pripijenu zelenu haljinu od
likre, „već si opljačkana. Ne želim da budem odgovorna ako
te otme neki makro.“

Okrenula se i odmerila moju odeću – teget sako od gabar-
dena uz odgovarajuće pantalone široke poput suknje – koja
mi se činila šik dva sata ranije. „Je l' to sve što imaš?“

„Imam crnu koktel haljinu iz šezdesetih.“

„Obuci je. I stavi ovo.“ Dobacila mi je par zlatnih avijati-
čarskih naočara za sunce. „Izgledaćeš normalno.“

Kad sam pošla za njom, nisam upitala šta joj znači nor-
malno već sam lupkala potpeticama niz pet spratova.

„Pravilo broj jedan“, rekla je i zakoračila na ulicu, „uvek
izgledaj kao da znaš kuda ideš, čak i kad ne znaš.“

Podigla je ruku, što je nateralo jednog vozača da se uz škripu zaustavi. „Budi brza.“ Udarila je po haubi i pokazala vozaču srednji prst. „I uvek nosi cipele u kojima možeš da trčiš.“

Požurila sam za njom preko Sedme avenije pune prepreka i stigla na drugu stranu kao brodolomnik koji je našao kopno.

„I, za ime boga, baci te sandale od plute“, presudila je Samanta i s omalovažavanjem pogledala u moja stopala.

„Znaš li da je prve sandale od plute napravio Feragamo za mladu Džudi Garland?“

„Zaboga, otkud to znaš?“

„Ja sam riznica bespotrebnih podataka.“

„Onda ćeš se dobro snaći na žurki.“

„A ko je beše pravi?“, povikala sam kako bih nadjačala preglasan saobraćaj.

„Dejvid Ros. Brodvejski režiser.“

„Zašto pravi žurku u četiri posle podne u nedelju?“ Obišla sam tezgu s viršlama, kolica iz supermarketa puna ćebadi i dete na povocu.

„To je plesna čajanka.“

„Hoće li služiti čaj?“ Ne znam je li ozbiljna.

Nasmejala se. „Šta ti misliš?“

Žurka je u prljavoroze kući na kraju kaldrmisane ulice. Kroz razmake između kuća vidi se reka, nabujala i smeđa pod sunčevim zracima.

„Dejvid je veoma ekscentričan“, upozorila me je Samanta, kao da je ekscentričnost osobina koja nije dobrodošla jednoj pridošlici iz provincije. „Na njegovu poslednju žurku je neko doveo majušnog konja, koji se iskenjao po obison tepihu.“

Pravila sam se da znam kakav je to tepih kako bih saznala više o konju. „Kako su ga doveli tamo?“

„Taksijem“, odgovorila je Samanta. „Bio je to veoma mali konj.“

Oklevala sam. „Hoće li tvom drugaru Dejvidu smetati? Što me dovodiš?“

„Ako mu nije smetao minijaturni konj, ne mogu da zamislim što bi mu smetala ti. Ukoliko nisi smor ili dosadna.“

„Možda jesam dosadna, ali nikad nisam smor.“

„A priča o dolasku iz malog grada? Mani se toga“, rekla je. „U Njujorku ti je potreban šlif.“

„Šlif?“

„Budi ono što jesi, ali bolja. Doterana“, afektirano je objasnila kad smo se zaustavile ispred trospratnice. Plava vrata bila su otvorena u dobrodošlici i otkrivala šaroliku gomilu koja se vrtela i gibala poput hora u muzičkoj emisiji. Stomak mi se zgrčio od uzbuđenja. Ta vrata su moj ulazak u drugi svet.

Taman smo htele da pređemo prag kad blistavo crn dragulj od čoveka izađe s bocom šampanjca u jednoj ruci i upaljenom cigaretom u drugoj. „Samanta!“, uzviknuo je.

„Dejvide“, ciknula je Samanta, izgovorivši ime s francuskim naglaskom.

„A ko si ti?“, upitao je, zagledajući me s druželjubivom srdačnošću.

„Keri Bredšo, gospodine.“ Pružila sam mu ruku.

„Božanstveno“, zapištao je. „Niko me nije oslovio s 'gospodine' otkako sam nosio kratke pantalone. Iako ih nikad nisam ni nosio. Gde si krila ovu očaravajuću mladu osobu?“

„Našla sam je na pragu.“

„Jesi li stigla u korpi kao Mojsije?“, pitao je.

„Vozom“, odgovorila sam.

„I šta te dovodi u Smaragdni grad?“

„Ah.“ Osmehnula sam se. Prihvativši Samantin savet, brzo sam bubnula: „Postaću poznata spisateljica.“

„Kao Kenton!“, povikao je.

„Kenton Džejsms?“, upitala sam bez daha.

„Postoji li drugi? Trebalo bi da je tu negde. Ako naletiš na veoma niskog muškarca s glasom kao u minijaturne pudle, znaćeš da je on.“

U sledećem trenutku, Dejvid Ros je već na polovini sobe, a Samanta sedi u krilu nepoznatog tipa.

„Ovamo.“ Mahnula mi je s kauča.

Prošla sam pored žene u belom jednodelnom kombinezonu. „Mislim da sam upravo prvi put videla *Halstona!*“

„Je l' Halston* tu?“, upitala je Samanta.

Umreću ako sam na istoj žurki s Halstonom i Kentonom Džejsmsom. „Mislila sam na kombinezon.“

„A, kombinezon“, rekla je s preteranim zanimanjem muškarcu u čijem je krilu sedela. Iz onoga što sam uspevala da vidim, on je preplanuo, sportski građen i zavrnuo je ruke iznad podlaktica.

„Ubijaš me“, rekao joj je.

„Ovo je Keri Bredšo. Ona će biti poznata spisateljica“, predstavila me je Samanta, usvojivši moj nadimak kao da je odjednom postao činjenica.

„Zdravo, poznata spisateljice.“ Pružio mi je ruku s tankim prstima boje bronzne.

„Ovo je Bernard, idiot s kojim nisam spavala prošle godine“, našalila se.

* Roj Halston Frovik, dizajner i osnivač kuće *Halston*. (Prim. prev.)

„Nisam hteo da ti budem još jedna rečka“, odgovorio je Bernard, lenjo otežući reči.

„Više ne skupljam rečke. Zar nisi znao?“ Ispružila je levu ruku. Na domalom prstu je blistao ogroman dijamant. „Verila sam se.“

Poljubila je Bernardovu crnu kosu i osvrnula se po sobi. „Koga moram da istučem kako bih dobila piće?“

„Doneću ti“, ponudio se Bernard. Ustao je i u jednom neobjašnjivom trenutku kao da sam videla kako se moja budućnost prostire preda mnom.

„Hajde, poznata spisateljice. Bilo bi bolje da pođeš sa mnom. Ja sam jedina normalna osoba ovde.“ Stavio mi je šake na ramena i počeo da me navodi kroz gužvu.

Okrenula sam se prema Samanti, ali ona se samo osmehnula i mahnula. Ogroman dijamant odbijao je poslednje sunčeve zrake. Kako je moguće da nisam ranije primetila taj prsten?

Verovatno sam bila previše zauzeta primećivanjem svega ostalog.

Recimo, Bernarda. Visok je i ima ravnu tamnu kosu. Veliki kukast nos. Bademaste zelene oči i lice čiji se izraz za tren oka menja od setnog do ushićenog, kao da ima dve ličnosti koje ga navode u suprotnim pravcima.

Ne shvatam zašto mi poklanja toliko pažnje, ali sam opčinjena. Ljudi neprestano prilaze da mu čestitaju, a odlomci razgovora provejavaju oko moje glave kao maslačkovne mace.

„Ti nikad ne odustaješ, zar ne...“

„Krispin ga poznaje i užasnut je...“

„Rekao sam: 'Zašto nisi pokušao da napraviš dijagram rečenice...“

„Užasno. Čak su i njeni dijamanti delovali prljavo...“

Bernard mi je namignuo. I odjednom sam se setila njegovog punog imena i prezimena iz starog primerka časopisa *Tajm* ili *Njuzvik*. Bernard Singer? *Pisac*?

Ne može biti on, uspaničeno sam pomislila, iako sam nagonski znala da jeste.

Kako se to, dođavola, desilo? U Njujorku sam tačno dva sata i već sam u društvu divnih ljudi?

„Kako si rekla da se zoveš?“, pitao je.

„Keri Bredšo.“ Ime njegove drame, one koja je osvojila Pulicerovu nagradu, doletelo mi je u glavu kao krhotina stakla: *Sekući vodu*.

„Bilo bi bolje da te vratim do Samante pre nego što te odvedem kući“, preo je.

„Ne bih pošla“, drsko sam odgovorila. Krv mi bruji u ušima. Moja čaša šampanjca se oznojila.

„Gde živiš?“ Stisnuo mi je rame.

„Ne znam.“

Zaurlao je od smeha. „Ti si siročče. Jesi li ti Eni?“

„Radije bih bila Kandid.“ Zaustavili smo se pored zida nedaleko od staklenih vrata koja vode u vrt. Nagnuo se kako bi nam oči bile u ravni.

„Odakle si došla?“

Setila sam se onoga što mi je Samanta rekla. „Zar je bitno? Ovde sam.“

„Drski đavolak“, rekao je. I odjednom mi je drago što su me opljačkali. Lopov mi je uzeo tašnu i novac, ali i identitet. Što znači da sledećih nekoliko sati mogu da budem ko god hoću.

Bernard me je uhvatio za ruku i poveo u vrt. Mnoštvo ljudi – muškaraca, žena, starih, mladih, lepih, ružnih – sedelo je oko mermernog stola i vrištalo od smeha i ogorčenosti kao

da je žučan razgovor gorivo koje ih održava. Smestili smo se između sitne kratkokose žene i otmenog čoveka u laganom sakou na guste tanke pruge.

„Bernarde“, rekla je žena glasom lakim poput pera, „doći ćemo da vidimo tvoju predstavu u septembru.“ Međutim, njegov odgovor je nadglasao iznenadan uzvik prepoznavanja jednog čoveka s druge strane stola.

Umotan je u crn debeo kaput koji podseća na mantiju časne sestre. Smeđe naočare za sunce skrivaju mu oči, a filcani šešir je natukao na čelo. Lice mu je blago naborano, kao da mu je koža uvijena u meku belu tkaninu.

„Bernarde!“, uzviknuo je. „Bernardo. Dragi. Ljubavi mog života. Hoćeš li mi doneti piće?“ Utom me je spazio i uperio drhtavi prst u mene. „Doveo si dete!“

Glas mu je piskav, sablasno visok, gotovo neljudski. Sve ćelije u telu mi se zgrčiše.

Kenton Džejms.

Grlo mi se steglo. Iskapila sam čašu šampanjca i osetila kako me je čovek u sakou na tanke guste pruge munuo. Klimnuo je glavom prema Kentonu Džejmsu. „Ne obraćaj pažnju na čoveka iza kulisa“, rekao je čistim patricijskim novoengleskim glasom, tihim i samouverenim. „To je etanol. Godine etanola. Uništava mozak. Drugim rečima, on je beznadežna pijanica.“

Odobravajući sam se zakikotala kao da tačno znam o čemu priča. „Zar nisu svi?“

„Sad kad si to već spomenula, jesu.“

„Bernardo, *molim te*“, zamolio je Kenton. „Samo sam praktičan. Ti sediš najbliže baru. Ne možeš očekivati da uđem u onu oznojenu rulju ljudi...“

„Kriv!“ uzviknuo je čovek u sakou na pruge.

„A šta nosiš ispod tog negligea?“, zagrmeo je Bernard.

„Deset godina čekam da čujem te reči s tvojih usana“, zacvileo je Kenton.

„Ja ću“, rekla sam i ustala.

Kenton Džejs je zapljeskao. „Divno. Molim vas, zapamtite svi – to je upravo ono što bi deca trebalo da rade. Da donesu i prinesu. Trebalo bi češće da dovodiš decu na žurke, Berni.“

Odlepila sam se od stola. Htela sam da čujem više, da saznam više, umesto da ostavim Bernarda. Ili Kentona Džejsa. Najpoznatijeg pisca na svetu. Njegovo ime mi je brektalo u glavi, ubrzavajući kao *Mala lokomotiva*.

Nečija ruka uhvatila je moju. Samanta. Oči su joj blistave, kao i dijamant. Gornja usna joj je blago vlažna. „Jesi li dobro? Nestala si. Zabrinula sam se za tebe.“

„Upravo sam upoznala Kentona Džejsa. Hoće da mu donesem piće.“

„Nemoj da odeš a da me prvo ne obavestiš, važi?“

„Neću. Ne želim nikad da odem.“

„Dobro je.“ Široko se osmehnula i ponovo se posvetila razgovoru.

Atmosfera se maksimalno zahuktala. Muzika trešti. Tela se uvijaju, jedan par se žvalavi na kauču. Jedna žena sa sedlom na leđima puzi po sobi. Druga džinovska žena u korsetu prska dvojicu barmena šampanjcem. Uzela sam bocu votke i plešući probila se kroz gužvu.

Kao da sam oduvek išla na ovakve žurke. Kao da pripadam.

Kad sam se vratila, jedna žena odevena sva u *Šanel* zauzela je moje mesto. Čovek u sakou na pruge pravio je pantomimu slonovskog napada, a Kenton Džejs je navukao šešir preko ušiju. Ushićeno je pozdravio moj povratak. „Napravite

mesta alkoholu“, povikao je i napravio malo mesta pored sebe. Zatim je objavio svima za stolom: „Jednog dana će ovo dete vladati gradom!“

Zgurala sam se pored njega.

„Nije pošteno“, povikao je Bernard. „Sklanaj ruke od moje devojke!“

„Nisam ničija devojka“, odvrtila sam.

„Ali bićeš, draga moja“, istakao je Kenton i upozoravajuće namignuo mutnim očima. „A onda ćeš *videti*.“ Potapšao mi je ruku svojom malom mekanom šakom.